# ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
# W. VAN GERVEN
## της 29ης Οκτωβρίου 1992 *

*Κύριε Προεδρε,*
*Κύριοι δικαστες,*

1. Η παρούσα υπόθεση αφορά αίτηση του Finanzgericht München (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως σχετικά με το καθεστώς ενεργητικής τελειοποιήσεως που θεσπίστηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1999/85 του Συμβουλίου, της 16ης Ιουλίου 1985, για το καθεστώς ενεργητικής τελειοποίησης [1], και τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3677/86 του Συμβουλίου, της 24ης Νοεμβρίου 1986, που καθορίζει ορισμένες διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 1999/85 για το καθεστός ενεργητικής τελειοποίησης [2]. Το προδικαστικό ερώτημα υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της Textilveredlungsunion GmbH & Co KG (προσφεύγουσα της κύριας δίκης, στο εξής: TVU) και του Hauptzollamt Nürberg-Fürth (καθού της κύριας δίκης).

**Τα πραγματικά περιστατικά**

2. Στις 21 Ιανουαρίου 1980 η TVU έλαβε έγκριση ενεργητικής τελειοποιήσεως «προς ίδιο λογαριασμό (ενεργητική τελειοποίηση προς ίδιο λογαριασμό)» [3]. Στη σχετική αίτησή της η TVU είχε δηλώσει ότι καμία εργασία τελειοποιήσεως δεν θα πραγματοποιηθεί για λογαριασμό εντολέα εγκατεστημένου εντός της Κοινότητας. Δυνάμει του κανονισμού 1999/85, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου 1987, η εγκριτική απόφαση αναδιατυπώθηκε με την απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 1987. Στη νέα διατύπωση αναφερόταν ότι η τελειοποίηση έπρεπε να γίνει ως «ενεργητική τελειοποίηση προς ίδιο λογαριασμό» [4].

Στις 23 Ιουλίου 1989 η TVU έθεσε υπό καθεστώς τελωνειακής αποταμιεύσεως, στους δικούς της χώρους, νήματα τα οποία είχε αγοράσει στη Νότια Κορέα η εταιρία Gebr. Schäfer, επίσης γερμανική εταιρία. Τον Οκτώβριο του ιδίου έτους δήλωσε στις τελωνειακές αρχές ότι έθεσε υπό καθεστώς ελεύθερης κυκλοφορίας, 14 016 kg από τα εν λόγω νήματα. Κατέβαλε τους αναλογούντες δασμούς αλλά, στις 15 Δεκεμβρίου 1989, ζήτησε την επιστροφή μέρους των εν λόγω δασμών. Ανέφερε σχετικώς ότι είχε προβεί στη βαφή και, επομένως, στην τελειοποίηση ενός μέρους των ανωτέρω 14 016 kg, κατόπιν αιτήματος της εταιρίας Schäfer και δυνάμει συμβάσεως εργασίας φασόν που είχε συνάψει με την εταιρία Schäfer.

3. Με απόφαση της 22ας Μαρτίου 1990 το Hauptzollamt Nürberg-Fürth απέρριψε την αίτηση επιστροφής των δασμών. Στο σκεπτικό του τόνισε, μεταξύ άλλων, ότι η TVU δεν είχε την απαιτούμενη έγκριση για την πραγματοποίηση αυτής της τελειοποιήσεως, δεδομένου ότι δεν πραγματοποίησε την τελειοποίηση αυτή για δικό της λογαριασμό. Όπως και η Επιτροπή με τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσε στο Δικαστήριο, το

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ολλανδική.

1 — ΕΕ L 188, σ. 1.

2 — ΕΕ L 351, σ. 1. Ο κανονισμός αυτός αντικαταστάθηκε, από 1ης Οκτωβρίου 1991, με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2228/91, της 26ης Ιουνίου 1991 περί διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 1999/85 του Συμβουλίου για το καθεστώς τελειοποιήσεως προς επανεξαγωγή (ΕΕ L 210, σ. 1).

3 — Στην έγκριση αναφέρεται, στη γερμανική γλώσσα «fur eigene Rechnung (Eigenveredelung)».

4 — Στη γερμανική «in Eigenveredelung».

Hauptzollamt υποστήριξε ότι την αίτηση πραγματοποιήσεως εργασιών τελειοποιήσεως δεν έπρεπε να υποβάλει η TVU, αλλά ο εντολέας της, δηλαδή η εταιρία Schäfer. Πράγματι, το άρθρο 3, παράγραφος 7, του κανονισμού 3677/86 ορίζει ότι: «Όταν εργασίες τελειοποίησης γίνονται στα πλαίσια συμβάσεως εργασίας "φασόν" ανάμεσα σε δύο πρόσωπα εγκατεστημένα στην Κοινότητα, η αίτηση έγκρισης υποβάλλεται από τον εντολέα της τελειοποιήσεως ή στο όνομα αυτού.»

4. Η TVU δεν κατέθεσε γραπτές παρατηρήσεις ούτε διατύπωσε προφορικές παρατηρήσεις ενώπιον του Δικαστηρίου. Ωστόσο, από τη Διάταξη περί παραπομπής μπορεί να συναχθεί ότι η TVU υποστηρίζει ότι η έγκριση ενεργητικής τελειοποιήσεως «προς ίδιο λογαριασμό», που της χορηγήθηκε το 1987, κάλυπτε επίσης και την τελειοποίηση προϊόντων για λογαριασμό εντολέα εγκατεστημένου εντός της Κοινότητας. Το άρθρο 3, παράγραφος 7, του κανονισμού 3677/86 — από το οποίο, αντιθέτως, προκύπτει ότι μόνο έγκριση που θα είχε χορηγηθεί στην εταιρία Schäfer (ή στον εκπρόσωπό της) θα μπορούσε να καλύψει τη συγκεκριμένη εμπορική πράξη — δεν μπορούσε να εφαρμοστεί στην παρούσα υπόθεση, για δύο λόγους. Πρώτον, το άρθρο αυτό δεν μπορεί να θίξει τη διάταξη του άρθρου 3, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού 1999/85, η οποία ορίζει ότι «η έγκριση εκδίδεται μετά από αίτηση του προσώπου που πραγματοποιεί, το ίδιο ή μέσω τρίτου, εργασίες τελειοποιήσεως» [5]. Δεύτερον, δεν υπήρχε στην παρούσα περίπτωση εργασία φασόν, κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 7, του κανονισμού 3677/86. Πράγματι, δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 1, στοιχείο γ, του εν λόγω κανονισμού, «ως "εργασία φασόν" νοείται κάθε εργασία τελειοποιήσεως που εκτελείται με τις προδιαγραφές και για λογαριασμό ενός εντολέα εγκατεστημένου εκτός του τελωνειακού εδάφους της Κοινότητας (...)» Στην παρούσα υπόθεση, όμως, ο εντολέας ήταν εγκατεστημένος εντός της Κοινότητας.

5. Μετά την απόρριψη της διοικητικής της ενστάσεως, η TVU άσκησε προσφυγή ενώπιον του Finanzgericht München, το οποίο υπέβαλε στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχει το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1999/85, σε συνδυασμό με τα άρθρα 3, παράγραφος 7 και 5, παράγραφος 1, στοιχείο γ, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3677/86, την έννοια ότι άδεια ενεργητικής τελειοποιήσεως που χορηγήθηκε σε πρόσωπο το οποίο μεταποιεί ή επεξεργάζεται προς ίδιο λογαριασμό μη κοινοτικά εμπορεύματα περιλαμβάνει επίσης και την επεξεργασία ή μεταποίηση μη κοινοτικών προϊόντων που πραγματοποιεί το εν λόγω πρόσωπο βάσει συμβάσεως εργασίας "φασόν" που έχει συναφθεί με εντολέα εγκατεστημένο στην Κοινότητα;»

6. Πριν προτείνω απάντηση στο ερώτημα αυτό, θεωρώ επιβεβλημένο να υπογραμμίσω ότι το ερώτημα που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο αφορά μία μόνο πτυχή της κύριας δίκης. Η TVU ζήτησε από το Finanzgericht München να διατάξει την επιστροφή των δασμών δυνάμει των άρθρων 3 και 4 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1430/79 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουλίου 1979, περί της επιστροφής ως αχρεωστήτως εισπραχθέντων ή της διαγραφής χρέους εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών [6]. Μία από τις προϋποθέσεις για την επιστροφή δασμών είναι ότι «κατά τον χρόνο που είχαν δηλωθεί για θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία, τα εμπορεύματα προορί-

5 — Κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, του ιδίου κανονισμού, η έγκριση χορηγείται από τις τελωνειακές αρχές του κράτους μέλους στο οποίο πραγματοποιούνται οι εργασίες τελειοποιήσεως.

6 — ΕΕ ειδ. έκδ. 11/15, σ. 162.

ζοντο να τεθούν σε άλλο τελωνειακό καθεστώς (στην παρούσα υπόθεση, το καθεστώς της ενεργητικής τελειοποιήσεως) *για το οποίο πληρούσαν τους απαιτούμενους όρους*» (η υπογράμμιση δική μου) [7]. Η νομότυπη χορήγηση εγκρίσεως συνιστά μία από τις προϋποθέσεις για την πραγματοποίηση ενεργητικής τελειοποιήσεως [8]. Το προδικαστικό ερώτημα που υπέβαλε το Finanzgericht München αφορά αυτήν μόνο την προϋπόθεση, ειδικότερα το αν μπορούσε *überhaupt* (κυρίως) να χορηγηθεί έγκριση στο πρόσωπο που πραγματοποιεί τις εργασίες τελειοποιήσεως, δηλαδή την TVU, για τις εργασίες τελειοποιήσεως που πραγματοποιήθηκαν για λογαριασμό της εταιρίας Schäfer. Εκτός από το ζήτημα αυτό του κοινοτικού δικαίου, πρέπει ειδικότερα να τεθεί το ερώτημα αν η έγκριση για «ενεργητική τελειοποίηση προς ίδιο λογαριασμό», που χορηγήθηκε το 1987 στην TVU, μπορεί επίσης να καλύψει τις εργασίες τελειοποιήσεως για τις οποίες πρόκειται στην παρούσα υπόθεση, αν δηλαδή η TVU δεν παραβίασε τα όρια της εγκρίσεως που της χορηγήθηκε. Η εξέταση του ζητήματος αυτού δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου, αλλά στην αρμοδιότητα του εθνικού δικαστηρίου.

**Συμβιβαστό του άρθρου 3, παράγραφος 7, του κανονισμού 3677/86 με το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 1999/85**

7. Η σχέση μεταξύ των κανονισμών 1999/85 και 3677/86 είναι η σχέση που συνδέει ένα βασικό κανονισμό με ένα κανονισμό εφαρμογής. Αυτό προκύπτει ήδη από τον τίτλο του κανονισμού 3677/86, κατά τον οποίο ο εν λόγω κανονισμός «καθορίζει ορισμένες διατάξεις εφαρμογής». Εξάλλου, ο κανονισμός 1999/85 ρητώς χαρακτηρίζεται ως «βασικός κανονισμός» [9] και συνιστά τη νομική βάση του κανονισμού 3677/86 [10].

8. Κατά το Hauptzollamt και την Επιτροπή, τα άρθρα 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 1999/85 και 3, παράγραφος 7, του κανονισμού 3677/86 εντάσσονται πλήρως στη σχέση βασικός κανονισμός -κανονισμός εφαρμογής. Πράγματι, κατά την άποψη που υποστηρίζουν, το δεύτερο από τα προαναφερθέντα άρθρα, το οποίο είναι διατυπωμένο κατά τρόπο γενικό, αποτελεί εφαρμογή του βασικού κανονισμού στην ειδική περίπτωση στην οποία έχει συναφθεί σύμβαση εκτελέσεως εργασίας φασόν μεταξύ προσώπων εγκατεστημένων εντός της Κοινότητας. Νομίζω ότι η άποψη αυτή δεν ευσταθεί.

9. Το άρθρο 31 του βασικού κανονισμού προβλέπει τη διαδικασία κατά την οποία πρέπει να θεσπίζονται «οι διατάξεις *που απαιτούνται* (η υπογράμμιση δική μου) για την εφαρμογή του (((...) κανονισμού 1999/85))». Θεωρώ, πάντως, ότι το άρθρο 3, παράγραφος 7, του κανονισμού 3677/86 δεν συνιστά διάταξη αναγκαία για την εφαρμογή του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 1999/85. Πράγματι, η τελευταία αυτή διάταξη είναι απολύτως σαφής και δεν έχει ανάγκη διατάξεων εφαρμογής. Αντί να προβαίνει στην εφαρμογή του εν λόγω άρθρου, το άρθρο 3, παράγραφος 7, του κανονισμού 3677/86 περιορίζει το πεδίο εφαρμογής του και θεσπίζει κανόνα ο οποίος δεν είναι σύμφωνος με το γράμμα του άρθρου αυτού. Ορθώς υποστηρίζει σχετικώς το αιτούν δικαστήριο ότι ο βασικός κανονισμός ορίζει επακριβώς τις διατάξεις για τις

7 — Άρθρο 4, στοιχείο α, του κανονισμού 1430/79.

8 — Βλ. το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 1999/85.

9 — Βλ. άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 3677/86.

10 — Βλ. το προοίμιο του κανονισμού 3677/86: «έχοντας υπόψη τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1999/85 του Συμβουλίου, της 16ης Ιουλίου 1985, για το καθεστώς ενεργητικής τελειοποίησης, και ιδίως το άρθρο 31». Το προοίμιο αυτό παραπέμπει επίσης γενικώς στη Συνθήκη ΕΟΚ, η παραπομπή όμως αυτή είναι πολύ αόριστη για να θεωρηθεί ως νομική βάση (βλ. την απόφαση της 26ης Μαρτίου 1987, 45/86, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 1493, σκέψεις 8 και 9).

οποίες απαιτείται η έκδοση διατάξεων εφαρμογής, κατά τη διαδικασία του άρθρου 31 [11] και ότι στο άρθρο 3, παράγραφος 2, δεν περιλαμβάνεται τέτοια ένδειξη.

10. Προκειμένου να αποδείξει ότι το άρθρο 3, παράγραφος 7, του κανονισμού 3677/86 περιλαμβάνεται πράγματι στο πλαίσιο που καθορίζει ο κανονισμός 1999/85, η Επιτροπή προβάλλει ένα ακόμα επιχείρημα. Υποστηρίζει ότι το έλεγχος συνδρομής των οικονομικών όρων από τους οποίους τα άρθρα 5 και 6 του κανονισμού 1999/85 εξαρτούν τη χορήγηση εγκρίσεως για ενεργητική τελειοποίηση, *στο πλαίσιο εκτελέσεως συμβάσεως εργασίας φασόν*, μπορεί να ελεγχθεί μόνο σε σχέση με τον εντολέα. Εξάλλου, μόνο ο τελευταίος είναι σε θέση να παράσχει «όλα τα εχέγγυα που η τελωνειακή αρχή κρίνει απαραίτητα» [12] και να διασφαλίσει ότι «όλα τα παράγωγα προϊόντα προορίζονται για εξαγωγή» [13]. Συνεπώς, είναι απολύτως λογικό τη σχετική έγκριση να μην τη ζητεί το πρόσωπο που θα πραγματοποιήσει τις εργασίες τελειοποιήσεως, αλλά ο εντολέας του.

Νομίζω ότι ούτε το επιχείρημα αυτό είναι πειστικό. Ο έλεγχος τηρήσεως των όρων, οικονομικών και άλλων, μπορεί να πραγματοποιηθεί, οποιοδήποτε και αν είναι το πρόσωπο από το οποίο προέρχονται τα στοιχεία. Όταν οι εργασίες τελειοποιήσεως πραγματοποιούνται για λογαριασμό τρίτου, τα στοιχεία αυτά, ανάλογα με τη φύση τους, μπορούν να προέλθουν από τον εντολέα ή το πρόσωπο που πραγματοποιεί τις εργασίες. Αυτό δεν αποκλείει τη δυνατότητα, και στην περίπτωση αυτή, επίσης, να ανακοινώνονται τα στοιχεία στις τελωνειακές αρχές από ένα μόνο πρόσωπο. Νομίζω ότι το καταλληλότερο σχετικά πρόσωπο είναι εκείνο που πραγματοποιεί τις εργασίες τελειοποιήσεως: Όπως τονίζει το αιτούν δικαστήριο την έγκριση χορηγούν οι τελωνειακές αρχές του κράτους μέλους στο οποίο πραγματοποιούνται οι εργασίες τελειοποιήσεως [14], εκεί δε μπορεί κατά τον καλύτερο τρόπο να ελεγχθεί η τήρηση των όρων της εγκρίσεως που έχει χορηγηθεί.

Η Επιτροπή υποστηρίζει, επίσης, ότι κατά τις προπαρασκευαστικές εργασίες για το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 1999/85 είχε προταθεί εναλλακτική διατύπωση, κατά την οποία η έγκριση εκτελέσεως εργασιών ενεργητικής τελειοποιήσεως θα χορηγείται, «σε ειδικές περιπτώσεις», κατόπιν αιτήσεως του εντολέα. Υποστηρίζει ότι η εναλλακτική αυτή διατύπωση δεν έγινε τελικώς δεκτή επειδή κρίθηκε περιττή. Νομίζω ότι η Επιτροπή δεν προβάλλει επαρκή στοιχεία προς στήριξη αυτής της απόψεως. Εξάλλου, από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι σύμβαση εργασίας φασόν μεταξύ δύο εγκατεστημένων εντός της Κοινότητας προσώπων πρέπει να θεωρείται ως «ειδική περίπτωση», κατά την έννοια της ανωτέρω εναλλακτικής διατυπώσεως.

11. Συνεπώς, καταλήγω στο συμπέρασμα ότι το άρθρο 3, παράγραφος 7, του κανονισμού 3677/86 δεν αποτελεί απλώς διάταξη εφαρμογής του άρθρου 3, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού 1999/85, αλλά ότι, αντιθέτως, προβλέπει απόκλιση από την τελευταία αυτή διάταξη, η οποία ουδόλως στηρίζεται στον βασικό κανονισμό. Υποστηρίζω, κατά συνέπεια, ότι το άρθρο 3, παράγραφος 7, του κανονισμού 3677/86 δεν μπορεί να είναι καθοριστικό για την ερμηνεία του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 1999/85.

11 — Όπως προκύπτει από τον κανονισμό 1999/85, πρόκειται για το άρθρο 1, παράγραφος 3, στοιχείο η· το άρθρο 2, παράγραφοι 2 και 4· το άρθρο 6, παράγραφος 4· τα άρθρα 7, 8, 9, 12 και 13· το άρθρο 14, παράγραφος 4· το άρθρο 15, παράγραφος 2· το άρθρο 18, παράγραφος 5· το άρθρο 19, παράγραφος 2· το άρθρο 21, παράγραφος 1, στοιχείο α· το άρθρο 27, παράγραφος 2· και το άρθρο 29, παράγραφος 2, του κανονισμού 1999/85.

12 — Βλ. το άρθρο 4, στοιχείο β, του κανονισμού 1999/85.

13 — Βλ. το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 3677/86.

14 — Βλ. ανωτέρω σημείωση 5.

12. Για λόγους πληρότητας θα ήθελα να προσθέσω τα ακόλουθα. Ακόμα και στην περίπτωση που κριθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 7, του κανονισμού 1677/86, έγκριση για ενεργητική τελειοποίηση μπορεί να ζητήσει μόνο ο εντολέας, αποκλειομένου του προσώπου που πραγματοποιεί τις εργασίες, ωστόσο δεν αποδεικνύεται ότι σύμβαση, όπως η επίμαχη *στην παρούσα υπόθεση,* που έχει συναφθεί μεταξύ εγκατεστημένων εντός της Κοινότητας προσώπων, αποτελεί σύμβαση εκτελέσεως εργασίας φασόν, κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου. Ορισμός της έννοιας «εργασία φασόν» περιέχεται μόνο στο άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο γ, του κανονισμού 3677/86, κατά το οποίο «ως "εργασία φασόν" νοείται κάθε εργασία τελειοποιήσεως που εκτελείται με τις προδιαγραφές και για λογαριασμό *ενός εντολέα εγκατεστημένου εκτός του τελωνειακού εδάφους της Κοινότητας* και, κατά κανόνα, έναντι πληρωμής μόνο του κόστους μεταποίησης εμπορευμάτων εισαγωγής που τίθενται αμέσως ή εμμέσως στη διάθεση του κατόχου της έγκρισης» (η υπογράμμιση δική μου). Ο ορισμός αυτός δεν καλύπτει την περίπτωση του άρθρου 3, παράγραφος 7, του ιδίου κανονισμού. Πράγματι, η διάταξη αυτή αφορά «τις εργασίες τελειοποίησης (που γίνονται) στο πλαίσιο συμβάσεως εργασίας "φασόν" *ανάμεσα σε δύο πρόσωπα εγκατεστημένα στην Κοινότητα*» (η υπογράμμιση δική μου).

Εκτός της αντιφάσεως, που υπογραμμίστηκε ανωτέρω, μεταξύ του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 1999/85 και του άρθρου 3, παράγραφος 7, του κανονισμού 3677/86, η τελευταία αυτή αντίφαση αποκαλύπτει, επίσης, έλλειψη σαφήνειας των σχετικών διατάξεων του κανονισμού 3677/86. Οι συνέπειες αυτής της ασάφειας δεν πρέπει να βαρύνουν τους πολίτες. Συνεπώς, δεν έχει διαπιστωθεί σχετικώς ότι η TVU εκτέλεσε εργασία φασόν, κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 7, του κανονισμού 3677/86 (ακόμα και αν υποτεθεί ότι το άρθρο αυτό — πράγμα που δεν συμβαίνει, βλ. ανωτέρω σημείωση 11 — αποτελεί την κρίσιμη διάταξη).

## Πρόταση

13. Προτείνω λοιπόν στο Δικαστήριο να δώσει την ακόλουθη απάντηση στο ερώτημα που υπέβαλε το Finanzgericht München:

«Οι συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 3, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1999/85 και 3, παράγραφος 7, και 5, παράγραφος 1, στοιχείο γ, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3677/86 έχουν την έννοια ότι άδεια εκτελέσεως εργασιών ενεργητικής τελειοποιήσεως, στο πλαίσιο συμβάσεως εκτελέσεως που έχει συναφθεί μεταξύ δύο εγκατεστημένων εντός της Κοινότητας προσώπων, μπορεί να ζητεί το πρόσωπο που εκτελεί τις εργασίες τελειοποιήσεως ή το πρόσωπο που ανατθέτει την εκτέλεση αυτών των εργασιών.»